

TALENT EN KRISTAL - fragment

Door Kelly van der Laan

Proloog

Mart

De eerste aanwijzing dat er iets mis was, kregen we toen we voelden dat het poortstation van Delgado werd afgesloten. We reden er vlak langs toen het gebeurde. De misselijkheid en de realiteitsvervorming troffen me als een mokerslag. Ik kokhalsde en wist met moeite mijn stuur recht te houden.

‘Was dat het poortstation?’ vroeg Brenya, die in de passagiersstoel naast me zat. Ze greep haar comm uit haar jaszak en het licht van haar scherm verlichtte haar gezicht.

‘Zo voelde het wel,’ antwoordde ik, turend door de natte autoruit. Het enige wat ik kon zien, was de donkere bewolking boven de twinkelende lichten van de stad. Het tijdstip naderde middernacht en het regende, dus er waren weinig mensen op straat. Ik kon voelen hoe de realiteit zichzelf probeerde te herstellen na zo lang opengescheurd te zijn geweest. Ik zette de boordcomputer van de auto snel uit, niet zeker wetend of die last zou hebben van de onstabiele realiteit. ‘Wat zeggen ze dat de reden is?’

‘Onderhoud. Raar moment ervoor, ‘s avonds laat en midden in de week.’ Ze stak haar comm weer weg. ‘Nou ja, de wegen van het poortstation zijn ondoorgrondelijk. Ik heb liever dat ze hem nu voor onderhoud dichtgooien, dan dat hij kapot gaat wanneer wij volgende week op vakantie gaan.’

‘Goed punt,’ zei ik afwezig. Mijn slapen klopten van de hoofdpijn. Hopelijk zou de realiteitsvervorming niet zo heftig aanvoelen als we straks wat verder van het poortstation verwijderd waren.

Brenya leunde achterover in haar stoel en ik zag haar naar me kijken. ‘Ik heb het weer in Tercura in de gaten gehouden en het is

daar blijkbaar zo'n tien graden warmer dan hier. Dus da's perfect voor terrasjeshangen, maar ik wil eigenlijk ook wel naar het museum in Polana. Er wordt daar een expositie van Girano's werk gehouden en Carissa vertelde me dat zijn werk echt heel bijzonder moet zijn.' Ze viel even stil. 'Je weet wie Girano is, toch?'

Ik groef in mijn geheugen. Het was moeilijk om me te concentreren in een wereld die onwerkelijk en fout aanvoelde. Alles was verkeerd en ik voelde me afgeleid, van de rel, en misselijk. 'Is dat die beeldhouwer?' vroeg ik tenslotte. Kunst was niet bepaald mijn expertise.

'Precies!' zei Brenya enthousiast. Ze had meer belangstelling voor het onderwerp kunst dan ik en kon gemakkelijker meepraten over dingen als muziek en politiek – ze was een stuk meer geëngageerd dan ik. Ik had het meestal te druk met mijn werk. Een avondje zoals we vanavond hadden gehad, met een diner in de stad, was een zeldzaamheid; de diensten die ik in het hospitaal draaide, waren doorgaans zo moordend dat ik nauwelijks tijd voor mezelf had.

Ik stuurde de auto richting mijn appartement in de buitenwijk van Delgado.

Brenya had door dat ik me niet lekker voelde en probeerde me er met haar voorpret over onze vakantie van af te leiden. Het hielp best aardig. Met iedere millimeter die we aflegden, werd het gevoel van de verstoorde realiteit vager. Tegen de tijd dat we mijn straat in reden, had ik er bijna geen last meer van. Ik parkeerde mijn auto onder een straatlantaarn, oplettend dat ik de plassen regenwater op straat zo veel mogelijk vermeed. Ik wilde Brenya niet in een plas laten uitstappen; ik wist hoe duur haar laarzen waren.

Toen ik de luchtenergietoevoer naar de motor afsloot, zag ik uit mijn ooghoek Brenya naar me kijken en glimlachen. 'Wat is er?' vroeg ik.

'Ik ben zo blij dat je naar Delgado teruggekomen bent, Mart. Met alles wat er in de wereld gaande is, ben ik blij dat je thuis bent.'

'Niet omdat we elkaar gewoon weer wat vaker kunnen zien?'

Ze lachte en gaf me een kus op mijn wang. 'Dat natuurlijk het meeste. Ik heb je zo gemist toen je in Mentorn zat. En nu Joy ook al weg is...' Ze zuchtte. 'Nou ja, ik ben blij dat jij in ieder geval

teruggekomen bent. Dan heb ik in ieder geval nog iemand.'

Ik glimlachte terug. 'Da's een beetje dramatisch. Nu is het alsof je verder helemaal geen vrienden hebt, mevrouw "mijn sociale leven is zo druk dat ik volgende maand pas tijd voor je heb".'

Dat leverde me een ondeugende grijns op. 'Touché. Maar afspraken met jou passen er altijd tussendoor, daar laat ik alles voor vallen. Dat weet je toch?' Ze leunde naar me toe, nam mijn gezicht in haar handen en kustte me. Ze smaakte naar haar kersenlipgloss, bekend en zoet. 'Kom, laten we dit feestje boven in je appartement voortzetten. Ik heb niet voor niets dat setje lingerie gekocht.'

Binnen een mum van tijd stonden we onder aan het flatgebouw waar ik woonde. Tot mijn verbazing stond de voordeur open; meestal moest ik zelf de deur van de flat van het slot af halen. Dat was de tweede aanwijzing, maar ik dacht er niet verder over na. Ik had het te druk met Brenya in haar nek zoenen omdat ze er zo prachtig uitzag met de glinsterende regendruppels in haar koperen krullen. Ze lachte en liet het toe.

Met zo'n fijne afleiding vond ik het helemaal niet zo erg dat het even duurde voordat de lift beneden aankwam. De hele rit naar boven waren we gepassioneerd aan het zoenen. Brenya stak haar ijskoude handen onder mijn jas en mijn shirt en maakte een verruikt geluidje toen ze voelde hoe warm ik was. 'Mijn kachelkje,' mompelde ze tevreden terwijl de getinte glazen deur zich opende op de negende verdieping.

Toen ik een hand op de deurklink van mijn voordeur legde en mijn talenten aansprak om het slot te openen, merkte ik opeens dat dat helemaal niet hoefde. De deur was los. Ons romantische momentje spatte als een zeepbel uit elkaar. Ik keek Brenya verward aan. 'Heb ik...'

Ze schudde haar hoofd en keek bezorgd. 'Nee, ik heb je de deur op slot zien doen toen we weggingen. Toch? Nu ga ik aan mezelf twijfelen.'

Ik kon het me niet meer herinneren. Een naar voor gevoel legde een steen op mijn maag. Even speelde ik met het idee om de veilers of de flatbeveiliging op te roepen, maar ik verwierp dat weer en vertelde mezelf dat ik me niet moest aanstellen. Misschien was ik echt

vergeten de deur af te sluiten. De andere opties waren dat ik beroofd was en dat er nog iemand in mijn appartement was, en dan moest ik maatregelen nemen. Ik zou er niet achter komen als ik hier bij de deur zou blijven staan. Ik duwde de deur open en liep de gang in.

Het eerste wat ik opmerkte, was dat het licht in de woonkamer aan was. Het tweede was een ritselend geluid – alsof er iemand was. ‘Bren...’ begon ik, met de intentie om haar te vertellen dat ze een noodoproep moest doen, maar toen klonk er een mannelijke stem vanuit de woonkamer. ‘Maakt u zich geen zorgen, meneer Severin. Wij zijn van NatVei.’

Ik stapte naar binnen en vond daar twee mannen in het zwart-met-gouden NatVei uniform. Een van hen – de jongere van de twee, met een blonde paardenstaart en een baardje – zat zelfs half onderuitgezakt op mijn bank. Hij stond gauw op toen hij de verstoorde uitdrukking op mijn gezicht zag. De ander – donkerhariger, doorschoten met grijs – kwam naar me toe.

Ze zagen er officieel genoeg uit, maar ik deed toch een stap achteruit. Ik vertrouwde het niet helemaal. ‘Mag ik jullie identificatie zien?’

Beiden bleven plezierig naar me glimlachen terwijl ze hun badges aangaven. Ik scande ze met de camera in mijn comm. Veiligheidsagenten Adams en Rieux, senior rang. Identificatienummers, District Delgado Oud-West. Hun Telchianscores bevestigden wat ik al gevoeld had toen ze me hun badges aanreikten; ze scoorden allebei hoog: 75 en 78. Wauw, dat was een stel talenten. Ze waren op een haar na zo sterk als ik. Het maakte dat ik me alleen nog maar ongemakkelijker voelde; als NatVei grof geschut naar mijn appartement stuurde, wat wilden ze dan van me?

Brenya kwam naast me staan en drukte zich instinctief tegen me aan. ‘Is er een probleem, agenten?’

‘Geen paniek, mevrouw de Rubis, we zijn hier voor meneer Severin,’ zei de donkerharige veiler met nog steeds die glimlach die geruststellend zou moeten zijn, maar dat totaal niet was. Hij wendde zich tot mij. ‘Komt u met ons mee?’

‘Op dit tijdstip?’ Al mijn instincten schreeuwden tegen me dat ik moest weigeren, ze de deur uit moest zetten en de sloten zo moest

manipuleren dat er niemand binnen kon komen. Waarom wisten ze zelfs Brenya's achternaam? Ze moesten zich goed op deze ontmoeting voorbereid hebben, die met de minuut meer op een arrestatie begon te lijken. Levenslange conditionering dat ik de veilers moest vertrouwen, omdat ze werkten voor mijn – en Parsia's – veiligheid vertelde me echter dat ik gewoon moest meewerken. Ik wist niet goed waar ik nu op moest vertrouwen, dus ik probeerde tijd te rekken. 'Wat is er aan de hand?'

'Komt u gewoon mee naar het bureau, dan leggen we daar alles uit.'

Ik keek naar Brenya, die een stap achteruit deed en met haar rug tegen de muur stond. Ze schudde haar hoofd: 'Ga nou maar mee,' zei ze zachtjes. 'Je hebt niets te vrezen, toch?'

'Niet dat ik weet...' begon ik, totdat ik als een bliksemslag bij heldere hemel opeens wist waar dit over ging. Ik draaide me naar de veilers en zette me schrap. 'Dit heeft toch niets met de 80-pluswet van Malder te maken, hè?'

Het nieuwsbulletin van een paar weken geleden schoot weer door mijn geest. Een of andere idioot in de Pirmanpartij had opnieuw de wet voorgelegd waarin alle talenten die boven de tachtig op de Telchianschaal scoorden, geboeid zouden worden met kristal waardoor ze geen 'gevaar voor de samenleving' meer zouden vormen. Vier jaar geleden was het voorstel ook al eens ingediend en het was toen met een meerderheid afgewezen. Op dit moment stonden de zaken er echter anders voor – oorlog, terrorisme – en was de mening tegenover talenten alleen nog maar verder verzuurd. Ik had niet willen geloven dat dit zelfs maar een optie zou zijn, maar met deze veilers in mijn woonkamer sloeg de angst me om het hart.

De oudste veiler lachte. Het klonk verre van overtuigend. 'Natuurlijk niet. Die wet is nog niet eens officieel aangenomen.'

'Voor zover ik weet moeten ze daar nog over stemmen,' voegde de ander daaraan toe, terwijl hij in de zak van zijn uniformjas diepte.

Ik geloofde ze voor geen meter. 'Ik ga niet mee totdat ik weet waar dit over gaat. Als ik niet gearresteerd ben, dan kunnen jullie me dat vast wel vertellen,' zei ik ferm. Ik wist niet of ik geïrriteerd of bezorgd moest zijn, maar ik wist wel dat ik absoluut geen zin had om met hen

mee te gaan. Ik keek over mijn schouder naar Brenya om te zien hoe zij erover dacht, en dat is waarom ik miste wat de veiler deed.

Alles wat ik zag was hoe haar groene ogen groot werden en ze haar hand naar haar mond bracht van angst – en toen ik me weer terugdraaide, stond opeens de hele kamer vol rook en hadden de veilers allebei een luchtververser om hun hoofd gebonden.

Ik zou willen dat ik iets terugdeed, dat ik manipuleerde of wat dan ook – maar ik stond aan de grond genageld en in mijn schok haalde ik diep adem. Een seconde later tolde de wereld om me heen en klapte ik op de plavuizen.

Ik werd wakker door een ongelofelijke druk op mijn armen. Instinctief wilde ik ze wegtrekken, maar ik merkte dat ik zowel met mijn armen als mijn benen muurvast zat. Er knelde koud metaal om mijn ellebogen, bovenbenen en enkels.

Mijn adem stakte in mijn keel en mijn ogen vlogen open. ‘Wat?’ gilte ik bijna, als een meisje. De wereld tolde nogmaals om me heen en ik kon mijn blik niet scherpstellen, alsof ik veel te veel gedronken had. Ik worstelde om aan de boeien om mijn armen en benen te ontkomen, maar ik voelde me krachteloos en ze gaven niet mee. De adrenaline was niet genoeg om mijn geest te klaren en mijn talenten bij elkaar te graaien. Ik voelde een mengeling van scherpe angst en een onthechting van de realiteit, alsof ik in een nachtmerrie beland was.

‘Ik dacht dat je zei dat het gas genoeg zou zijn om hem de hele procedure buiten westen te houden,’ zei iemand op verhitte toon. Een vrouw. Ze had een accent, iets oosters. Bellamisch? ‘Dit is al de tweede vanavond die wakker wordt.’

‘Wat maakt het uit? Doe gewoon je werk,’ zei een andere stem. Ik herkende hem; het was de jonge veiler uit mijn appartement.

Ik opende mijn ogen en zag een vrouw van middelbare leeftijd met een getinte huid en kortgeknipte zilverwitte haren over me heen gebogen staan. Ze was extreem getalenteerd – sterker dan ik – en had een insigne van het Magiërgilde op haar outfit.

‘Wat doe je met me?’ vroeg ik. Mijn stem klonk dik. ‘Lamegaan...’

Ze negeerde me en keek over haar schouder naar de ander, die ik door mijn niet gefocuste ogen niet goed kon ontwaren. Hij was een veiliger vlek aan de rand van mijn blikveld.

‘Nee serieus, ik ga dit niet doen terwijl hij wakker is. De procedure is extreem pijnlijk en hij is verdomme geen crimineel. Als hij van de stress een hartaanval krijgt, gaat Mendoza geen verantwoordelijkheid nemen.’

‘Zorg daar dan voor met je talent. Laat hem flauwvallen of zo, snij de zuurstof in zijn hersenen af. Dat kan je toch, sterk als je bent?’ klonk het korzelig achter haar.

Mendoza. Ik kende de naam; Mendoza was een van de grootste leveranciers van compartimentenkristal ter wereld... het kristal dat gebruikt werd voor *boeien*. Ze gingen me boeien met kristal! De realisatie brandde in mijn geest. ‘Mevrouw,’ bracht ik uit, nu doodsbang en in paniek. ‘Ik wil niet geboeid worden, alstublieft, laat me gaan, ik werk in het hospitaal.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze, nu wat warmer. Haar blauwe ogen waren vastberaden, maar niet onvriendelijk. ‘Ik zal zorgen dat het geen pijn doet.’

Ik staaarde haar aan met mijn hart in mijn keel. De wanhoop raasde door me heen. ‘Alstublieft, doe dit niet,’ smeekte ik. Geboeid worden met kristal was mijn grootste nachtmerrie. Afgesneden van mijn talenten door een pijnbarrière zou ik alles kwijtraken; niet alleen mijn baan, maar een van mijn zintuigen. Alsof ik blind zou zijn, gehandicapt. Niet eens meer in staat mijn eigen deur af te sluiten of de voedselwarmer te bedienen, mijn badwater te verwarmen en het belangrijkste: levens te redden. Ik zou alles kwijtraken. ‘Alstublieft... waarom doet u dit?’

Ze keek me aan met iets van sympathie in haar ogen. Haar talent was dicht bij me, warm en brandend. ‘De 80-plus wet is aangenomen, Mart Severin. En door je connecties met aanhangers van de Jonge Radicalen, ben jij een van de eersten die er het slachtoffer van wordt.’

Ik wilde haar in haar gezicht beuken. Ik wilde wegrennen. Ik wilde schreeuwen. Dit was een verraad tot in het diepst van mijn wezen en ik kon me niet voorstellen dat dit écht was. Dit kón niet,

overkwam mij dit werkelijk? Waarom dan toch? Omdat ik vrienden was geweest met Joy? Ik had haar al een jaar niet meer gezien, niet meer sinds ze gespuugd had dat ze mijn rotkop nooit meer wilde zien. Was dat, en mijn Telchianscore van tweeëntachtig, genoeg om me compleet kapot te maken? Waarom zou een talent – iemand van het Magiërs-gilde nota bene – dit doen bij iemand die onschuldig was? Waarom zou zij niet... 'En u dan?'

Ze hield haar hoofd schuin en zuchtte. 'Ik ben niet Parsiaans. En nu ga je slapen, want je bent veel te wakker voor deze procedure.'

Ik kon voelen hoe ze haar talenten aansprak en hoe er iets prikte in mijn hoofd – in mijn hersenen...

En het volgende wat ik wist, was dat ik in een ziekenhuisbed lag met kristallen boeien om mijn polsen. Ik schreeuwde.